

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 57/12
v Luxemburgu 3. mája 2012

Rozsudok vo veci C-337/10
Georg Neidel/Stadt Frankfurt am Main

Úradník pri odchode do dôchodku má nárok na peňažnú náhradu za platenú ročnú dovolenku v trvaní najmenej štyroch týždňov, ktorú si úplne alebo sčasti nevyčerpal, lebo pre chorobu nevykonával svoju funkciu

Čo sa však týka prípadných dodatočných práv na platenú dovolenku, vnútroštátna právna úprava môže vyplatenie peňažnej náhrady vylúčiť

Smernica 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času¹ ukladá členským štátom povinnosť prijať nevyhnutné opatrenia zabezpečujúce, že každý pracovník bude mať nárok na platenú ročnú dovolenku v trvaní najmenej štyroch týždňov. Namiesto minimálnej doby platenej ročnej dovolenky nemôže byť vyplatená peňažná náhrada, s výnimkou prípadov skončenia pracovného pomeru.

Pán Neidel od roku 1970 pracoval v službách mesta Frankfurt nad Mohanom (Nemecko). Vykonával funkciu hasiča, neskôr funkciu veliteľa hasičského zboru a bol v služobnom pomere. Od 12. júna 2007 bol práceneschopný z dôvodu choroby a na konci augusta 2009 odišiel do dôchodku.

Keďže pravidelný týždenný pracovný čas hasičov nezodpovedá päťdňovému pracovnému týždňu, pánovi Neidelovi vznikol v rokoch 2007 až 2009 nárok na ročnú dovolenku v dĺžke 26 dní za každý rok. Hasiči majú navyše nárok na dodatkovú dovolenku za sviatky.

Okrem toho podľa platnej nemeckej právnej úpravy si pán Neidel mal dovolenku zásadne čerpať v roku, v ktorom na ňu vznikol nárok. Právna úprava však stanovuje obdobie prenesenia v trvaní deviatich mesiacov, pričom úradník stráca nárok na dovolenku, ktorá sa nezačala čerpať v priebehu týchto deviatich mesiacov od skončenia roka, v ktorom mu vznikol nárok.

Pán Neidel tvrdí, že v rokoch 2007 a 2009 kumuloval nevyčerpanú dovolenku v trvaní 86 dní, čo zodpovedá hrubej mzde v sume 16 821,60 eur. Požiadal teda, aby mu mesto Frankfurt nad Mohanom vyplatilo túto finančnú náhradu za nevyčerpanú dovolenku. Keďže jeho žiadosť bola zamietnutá z dôvodu, že nemecké právo v oblasti verejnej služby neupravuje preplatenie nevyčerpaných dní dovolenky, podal pán Neidel žalobu.

Za týchto okolností Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Nemecko) (správny súd Frankfurt nad Mohanom), ktorý rozhoduje o spore, položil Súdnemu dvoru viaceré otázky. Pýta sa najmä, či sa smernica 2003/88 vzťahuje na úradníkov a či sa nárok na náhradu, ktorý priznáva, vzťahuje len na právo na ročnú dovolenku v trvaní najmenej štyroch týždňov alebo aj na dodatočné dni dovolení stanovených vnútroštátnym právom.

Súdny dvor v dnešnom rozsudku pripomína, že **smernica 2003/88 sa v zásade vzťahuje na všetky odvetvia činností, verejné alebo súkromné** s cieľom upraviť niektoré aspekty organizácie ich pracovného času. Súdny dvor navyše spresňuje, že smernica síce stanovuje výnimky zo svojho uplatnenia, tieto boli prijaté len na účely zabezpečenia riadneho fungovania služieb nevyhnutných na ochranu verejnej bezpečnosti, zdravia a poriadku, ak nastane osobitne

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (Ú. v. EÚ L 299, s. 9; Mim. vyd. 05/004, s. 381).

vážna situácia alebo situácia osobitného rozsahu. **Súdny dvor preto odpovedá, že smernica 2003/88 sa vzťahuje na úradníka, ktorý vykonáva činnosť hasiča za obvyklých podmienok.**

Súdny dvor ďalej pripomína, že z uvedenej smernice vyplýva, že pracovník má nárok na platenú ročnú dovolenku v trvaní najmenej štyroch týždňov. Ak však dôjde k skončeniu pracovného pomeru, v skutočnosti už nie je možné čerpať platenú ročnú dovolenku. Práve však z dôvodu tejto nemožnosti, aby sa v tomto konkrétnom prípade nestalo, že pracovník nebude môcť akokoľvek využiť toto právo, a to aj v peňažnej forme, smernica stanovuje, že pracovník má nárok na peňažnú náhradu. V prejednávanvej veci **Súdny dvor konštatuje, že nástupom úradníka do dôchodku končí jeho pracovný pomer. Súdny dvor preto dospel k záveru, že úradník pri odchode do dôchodku má nárok na peňažnú náhradu za platenú ročnú dovolenku, ktorú si nevyčerpal, lebo pre chorobu nevykonával svoju funkciu.**

Súdny dvor pritom spresňuje, že smernica nebráni uplatneniu ustanovení vnútroštátneho práva, ktoré úradníkovi okrem práva na platenú ročnú dovolenku v trvaní najmenej štyroch týždňov priznávajú aj dodatočné práva na platené dovolenky. V takomto prípade vnútroštátna právna úprava môže vylúčiť vyplatenie peňažnej náhrady v prípade, že úradník odchádzajúci do dôchodku si nemohol tieto dodatočné práva uplatniť, lebo pre chorobu nevykonával svoju funkciu.

V tejto súvislosti Súdny dvor pripomína, že smernica stanovuje minimálne požiadavky bezpečnosti a ochrany zdravia v oblasti organizácie pracovného času, ktoré nemajú vplyv na možnosť členských štátov uplatňovať ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré sú priaznivejšie pre ochranu pracovníkov. Vnútroštátne právo môže preto upravovať právo na platenú ročnú dovolenku v trvaní viac ako štyri týždne, ktoré sa priznáva po splnení podmienok získania a udelenia dovolenky stanovených uvedeným vnútroštátnym právom. Za týchto okolností Súdny dvor konštatuje, že členským štátom prináleží rozhodnúť, či úradníkom okrem práva na platenú ročnú dovolenku v trvaní aspoň štyroch týždňov priznajú aj dodatočné práva na platené dovolenky, pričom stanovia alebo nestanovia nárok úradníka odchádzajúceho do dôchodku na vyplatenie peňažnej náhrady, ak si úradník nemohol tieto dodatočné práva uplatniť, lebo pre chorobu nevykonával svoju funkciu. Členským štátom prináleží tiež stanoviť podmienky priznania uvedených práv.

Napokon Súdny dvor pripomína, že podľa nedávnej judikatúry² smernica bráni ustanoveniu vnútroštátneho práva, ktoré obmedzuje právo úradníka odchádzajúceho do dôchodku kumulovať peňažné náhrady za platenú ročnú dovolenku, ktorú si pre pracovnú neschopnosť nevyčerpal, stanovením obdobia prenesenia v trvaní deviatich mesiacov, po uplynutí ktorého zaniká nárok na platenú ročnú dovolenku. Súdny dvor totiž zastáva názor, že každé obdobie prenesenia dovolenky musí pracovníkovi zabezpečiť, že v prípade potreby bude mať k dispozícii čas odpočinku, ktorý bude rozložiteľný, plánovateľný a ktorý bude mať dlhodobu k dispozícii, a musí podstatne prekračovať dĺžku referenčného obdobia, pre ktoré bolo priznané. Vo veci samej je však obdobie prenesenia stanovené na deväť mesiacov, jeho dĺžka je teda kratšia ako dĺžka referenčného obdobia (v prejednávanvej veci jeden rok).

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdného dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Fotografie z vyhlásenia rozsudku sú k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106

² Rozsudok Súdného dvora z 22. novembra 2011, KHS AG/Winfried Schulte (C-214/10), pozri tiež TK č. 123/11.